

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologiae Mysticae Sive Exercitiorum Spiritualium Admodum Reverendi Patris P. Aloysii Siderei, Alias Vincentii Caraffa, Societatis Iesv Praepositi Generali, Tomvs ...

ex Italico Latino recenter idiomate opera et studio fidelissimi cuiusdam
interpretis donatus

Peregrinus terræ. Fascicvlvs Myrrhæ Siue Considerationes Variæ Super
Plagas Et Vulnera Christi D.N. Itinerarium. Seraphinus. Civis coeli

Caraffa, Vincenzo

Coloniae Agrippinae, 1660

Lib. II. Amor Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49469](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49469)

LIBER II. CONSIDERATIO I

AMOR DEI,

Amo ex toto.

Ubes, Domine, ut amente, & ex toto Idipsum ego cupio, ac delector amare te totus, totis viribus corporis, & animæ. Amo Deum meum et meum hoc tripliciter. Primo, ut non *contra Deum*, non committendi eum unquam peccatum mortale: Secundo, *contra Deum*, ne etiam deliberate peccatum veniale: Tertio, *omnia propter Deum*, referendo quidquid cogit, quid loquor, quidquid ago, ad gloriam Dei.

O Scala sancti Amoris! Beatus, qui per eam ascendit in coelum, fugiendo primum omne peccatum, deinde etiam leve, ac denique consecrando se in servitio & amori divino!

O mi Deus, hoc est meum desiderium, ex toto odisse quæ tu odisti; & amare, quæ tu amas. Tibi anima mea, Deus meus: tibi vivat manus mea in operando, pes meus in ambulando, lingua mea in loquendo, tibi vivat cor meum longè ab omni amore profano, plenum solo divino. O cor beatum, quod tantum sanctus Amor, purificat purus amor, delectat & vivificat divinus!

CONSIDERATIO II.

AMOR DEI,

Amor motus cordis nostri.

Materiale cor nostrum docetur, quale debeat esse spirituale in amando Deo. Illud nunquam cessat à motu, & voluntas nostra nunquam cessare debetur amore Dei. Illud est principium omnium motionum corporis viventis, & Amor divinus debet initium dare omnibus actionibus animæ. Illud movetur semper motibus, expulsiivo ejus quod noceat, & attractivo ejus quod juvet: Sic voluntas nostra delectatur amore complecti utilia, & odio sancto averfari

Deum, Jesu, cordis mei, fac ut istud cor meum sit spirituale, sicut esse debet: vivat semper in amore, & fugiat omnem alium amorem, ut spiritus non sit.

De carneum, vide quis tuus sit finis, ad quem creatus: Ad amorem, ad amorem perfectum, ad amorem pulchre continentis, & universalis: amorem solitarium, non divertat in te alius amor, præter divinum. Ergo desiderium meum: hoc est propositum, amare Deum ac Dominum meum, semper, solum, & in omni rebus.

CONSIDERATIO III.

AMOR DEI,

Amor Donum DEI.

Quum donorum, donum super omne donum, est amor Dei. Et si Amor est impressio in anima, ut S. Thomas ait, talis est amor Dei, est

est donum impressum à Deo amato in animam amantem: donum, quo secum trahit donantem. Non paratur amor à Deo, nec Deus ab amore, nec ab amore quæ unitur cum Deo. *Qui manet incansat, & Deus in eo.* (1. Jo. 4.) O amor divinus, efficacissimus!

Non sic amor mundi, amor sterilis, amor inchoatus non trahit secum rem amatam. Igitur, anima mea *Ad hoc labora, ut videas.* Hic debetur esse tuus finis, labor pro fine non terreno, sed cœlesti, ut videas, & gaudas præmio divini amoris in cœlo.

Ad hoc labora, ut ames: & hic debet esse tuus finis hac vita, fatigari & laborare pro amore, ut potiùs ames divini amoris. *Vnam petij à Domino,* unam rem desideravi, donum sancti Amoris, finem cogitationum meorum, finem desideriorum meorum, finem vitæ & mortis, amore vivam & moriar.

CONSIDERATIO IV.

AMOR DEI,

Amor sine mensura.

O infinitum amorem Dei mei! Non satis habeo donare culpas, remittere pœnas; sed insuper nos donare Gratiâ tuâ, facere tuos veros amicos, & hæredes. Neque hic finem habuit Amor eius, si satisfieret iusticiæ sui Patris, suscepit in se supplicium nos debuimus: suscepit mortem, ut nos vitâ donaret.

O Amor infinitus, amor sine fine, amor sine mensura. Deus amat hominem, & fit homo, ut mori pro homine. Et hic est finis amoris Dei, mors. *In finem dilexit in mortem dilexit.* O amor, qui nunquam desinit, O amor, quando quiescit amor? quando moritur, amoris! Amat, & amat ad mortem, amat usque ad mortem.

O Deus animæ meæ, hunc amorem deus desidero, non desino: amorem usque ad mortem, amorem

in sanguine, morte ob signare amorem. Hic est
 sine fine, amor cum fine mortis. Veni, veni,
 precor, amoris felix; da finem & perfectionem amori.
 Quando amore, amore usque ad mortem respondebo
 tui Dei, qui in finem dilexit nos, cum fine mortis.

CONSIDERATIO V.

AMOR DEI;

Balsamum divinum.

Ad conditio est Balsami materialis, ut corpora à cor-
 ruptione præservet: quanto magis Balsamum spiri-
 tuale Amoris divini vim habebit, præservandi ani-
 mam à corruptione peccati? Imò anima, delibata hoc
 Balsamo divino, non tantum non peccat; sed neque pec-
 cat, ut ait S. Joa. 1. ep. 3. Quia dum voluntas Deum
 amat, non potest eum odisse peccando.

Quomodo divina amoris, quomodo conservas re-
 quietem in perfecta pace, & quiete: quomodo
 tuus tuetur in pacifica possessione? quam poten-
 ter defendis ab omnibus suis inimicis! Ecce viam
 tuam ad immunitatem à peccatis: ecce medium
 tuum, quo fias impeccabilis. Ama Deum ar-
 dentius frequenter: *exerce te ipsum ad pietatem.*

Tempus tuum exercitium sit amare, vivere aman-
 te, continuare amorem, perseverare in actuali unione
 cum Deo, & non cessare *voluntate annuente, sed sola
 cogente*, ut Sancti nos docent. Hoc est; si
 tuus cesses ab actu amoris, non sponte id fiat, sed ex
 necessitate, quia necessaria occupationes te impediunt.
 Mox redi ad sanctum amorem:
 sicut magus lapis in alto suspensus, vinculo
 solvato, confestim ruit, ac suo centro
 conjungitur.

GON-

CONSIDERATIO VI.

AMOR DEI,

Pondus cordis.

Est pondus deprimens, & est pondus elevans: *peccatum est pondus, quod deprimit, amor est pondus, quod elevat. Amor meus, peccatum meum: illo feror, quecumque feror, inquit S. Augustinus.* Sicut natura lapidi dat gravitatem, & motum ad centrum, & quietem in centro: sic Deus dat animæ caritatem, & cum ee desiderium Dei, quietem in Deo.

Ergo duobus preceptis, amoris Dei, & proximi, duabus alis, ad Deum anima volat: & ad Deum volando, quia ascendit amando. O dulce pondus amoris, quod tollit omne aliud pondus: *facilia sunt amantibus: & verus amor nomen infirmitatis erubescit.* Tantum abest, ut amans diffidat, quod placet amato, ut etiam nomen id erubescit.

Sed est animadvertendum, ne amoris divini amor se misceat: quia tunc, anima quasi visum in pennis, volare non potest, pennas inviscari, pedibus habet, non promptas ad volatum. *Facile est peccatis venialibus, ut non metur anima, tamen inviscari, & impediri peccatis, ut liberè volare non possit.* Expediuntissima

locissima est aquila, sed impeditur peccatis, Liberi ergo ab omni pondere peccati, volumus pondere, & alis sancti Amoris.

VI. CONSIDERATIO VII.

AMOR DEI,

Amor halitus animæ.

Quidam dicit S. Gertrudi, *Velim amorem
qui in te conserves, ut homo retinet halitum, &
sine quo nequit vivere.* Est enim amor
divinus, qui animam in vita conservat.
O halitus! o spiritus cœlestis! qui susten-
das in vitam æternam, servando immunem à

doctrina, Domine, planè digna est tuo amore.
quod corrumpitur, aggravat animam,
difficilis nostræ debilitati. Age quod potes,
Gratiâ meâ supplebo. Ita est, Amor dulcissi-
mo in illo confido, fietque ut possim per Gratiâ,
conservari per Naturam. Conserva mihi cor-
dium tui amoris: fac ut prius deficiat me-
moria, quam anima; prius caream halitu cor-
poris, quam animæ respiratione. Quidvis aliud liberi-
tatem, quam ut refrigeretur; & intepescat in me-
moria. Illumina me semper novo lumine, accende
me ignis divini.

quando propriâ malitiâ victus murmuraverò,
me nimium pati in tuo divino servitiò,
pro innata pietate tua; sed mox mihi
pro castigatione cœlesti: & pro castigatione con-
solatione tuâ; non
meis quidem meritis conveniente, sed
Misericiardiæ tuæ.

D

CON.

CONSIDERATIO VIII.

AMOR DEI,

Transformans affectum.

Christus docuit S. Brigittam modum amandi Deum
*Prepene inquit, voluntatem meam voluntati
 & tunc certum erit in corde meo, & inflammabitur
 caritate mea. (1. Revel. 1.)* Ecce modum amandi
 Deum, anteponendo voluntatem eius nostrae
 & in omnibus rebus. Ita unitur cor nostrum cor
 & inflammatur sancto ac dulci eius amore. Delectatur
 ecclestis ac divina, doctrina uniens corda, transformans
 affectus, implens animam nostram perpetui gaudii
 exultatione.

Idcirco Dominus ibidem subjunxit; *Requiesce in
 chio Deitatis meae, ubi nulla voluptas carnis, sed gaudium
 & delectatio spiritus.* Sed quantum est hoc gaudium
 Est, inquit, anima plena gaudio interius, & non
 nec aliud cogitat, vel cupit, nisi gaudium, quod
 Est gaudium plenum, & superabundans: nec
 anima aliud cogitare, quam jubulare in gaudio, non
 habet. Et quamdiu durabit? *Oleum viduae non deficit
 usque quo Dominus dedit pluviam super terram: & oleum
 leam gaudij, & exultationis tibi non deficit, usque
 sempiternum.*

Audiamus conclusionem Christi; *Dilige me
 solum, & omnia habebis, quae voles, & absque
 Cura te totam impendere meo amor, & de his
 hic solus, sine conjunctione alterius amoris, &
 habebis citò, quod voles, & abundabis
 omnibus bonis Gratiae &
 Gloriam.*

CONSIDERATIO IX.

AMOR DEI.

Amor imitatio DEI.

Alia sunt admiranda, quædam imitanda in
 Deo. Admirandum est, quod sit A seipso, sit
 Principium, & Ultimus Finitis, ac similia.
 Iste sunt virtutes. Quia secundum Philosophum,
 est secundum naturam perfectibilis, & non
 potest transcendere limites illius. Anima est naturâ
 intellectiva, affectiva, operativa: in his ergo per-
 se imitando Deum in cognoscendo, amando,
 & operando propter summum Bonum: sicuti Deus
 seipsum amat, & agit.
 Hæc sententia Apostoli, quando exhortabatur ad
 imitandum Deum in Caritate. *Ephes 5. Imitatores Dei
 estis, sicut filij carissimi, & ambulate in dilectione.*
 Virtutis est amare Deum, & imperare ceteris
 creaturis, ut agant id ipsum. Ideo in iusto aliud
 esse non debet, quam motus amoris; quod
 est, & agere ex amore.
 Quia Caritas, tanquam Regina, movet omnes facul-
 tates, & virtutes, ad suum proprium finem summum.
 Movet oculos ad videndum, sed propter finem
 movetur manus ad operandum, sed propter
 finem Bonitatis: movet intellectum ad co-
 gnoscendum, sed ad conformandum se voluntati di-
 vine summæ, anima amans Deum, est id ipsum,
 & caritas. Sicut Deus amat se, & creaturas pro-
 prias, & nequam recedit à se, sed semper est in se:
 ita per amorem amat Deum, & creaturas pro-
 prias, & semper invenitur in Deo, &
 non exiit à Deo, nisi ut revertatur
 ad Deum.

CONSIDERATIO X.

AMOR DEI,

Beatitudo participata.

DUÆ sunt sortes beatitudinis, una meriti, & participations: amor DEI habet utramque. Quia non solum meretur beatitudinem coelestem, etiam aliquo modo participat consolationem, gaudium illius dat pacem conscientiae, serenitatem lectui, gaudium affectui, quietem voluntati, libertatem desiderio, & in summa efficit cor, quod omnino purum, tranquillum, felix, beatum, & amatum. Ideo reciproce dicuntur, Beatus & Amatus: habet sanctum amorem, beatus est, & qui est beatus habet sanctum amorem.

Veritatem hanc docet experientia. Da mihi cor mans, possessum ab amore divino. Talis est Dominus mundi; quia est eo superior. Possidet omnia, quia possidet Deum: liberum est ab omni metu, est sine peccato: non speratur, quia gaudet in seipso, quia amat: vivit, vitam Dei: regnat, in regno suo, semper agit festa, gaudendo, & jubilando in gremio in júbilo Dei, quem amat.

O DEUS amate, qui solus beatum facis:
Amor! Amor beare; tibi me inclino,
se adoro, te solum peto pro
dono.

CON

CONSIDERATIO XI.

AMOR DEI,

Amor unius.

Quando anima vivit in quiete & pace? Cùm desi-
bet amari. Quando desideris caret? Cùm
caelestem desideris potita est. Et quando desideratis potitur?
omnem, & desiderat omne bonum, sine omni malo. Quando
enitatur, desiderat omne bonum, sine omni malo? Cùm Deum
tantum, qui est omne bonum, sine omni malo. Et hic
quod desiderat, neque iri potest ulterius. Verum est
etiam, & desiderat amor Dei sit amor Unius.

Ad unum, unio ad unum, qui est omnia. Qui a-
dit omnia, & omnia non nisi in uno solo Deo sunt:
vult, nisi Deum, unum Deum, Deum & omnia.
Ad unum, & ad omnia! Vult omnia in uno,
omnibus. *Ad unum.* Hæc est summa Studii
genius ejus, hoc ei volupe.

Ego non immeritò dixit B. Agidius; *Vna uni-*
tas, unus amor, unus Deus. Petis tranquilli-
tate unitatem. Cupis satietatem? quære
unitatem. *Ad unum.* Cogitatio Deum cogitet,
propter Deum. *Ad unum.* Affectus ametur
propter Deum. *Ad unum.* Actio opè-
retur, sed propter Deum. Et semper spectando ad
Deum, cui beatus in uno, qui est ipsa beatitudo
per suam essentiam, Deus benedictus
in secula.

CONSIDERATIO XII.

AMOR DEI,

In desiderio mortis.

Hic est modus amantium, velle pro inchoatione
 Hic S. Augustinus 4. Confess. 6. Hoc signum
 dedit Christus Dominus noster in tota vita sua, ut
 verò cum dixit Judæ; *Quod facis, fac citius.*
 cupio, illud desidero, illud quero, ad hoc
 mundum. Vis me vendere Judæis? volo ven-
 dradere? volo tradi. Vis ut crucifigat? volo
 Vis ut occidar? volo occidi. Hoc amo, hoc
 quod facis, fac citius. O amor interminabilis,
 inæstimabilis o dilectio inscruabilis!

Disce a Christo, anima mea, quomodo
 amare; disce dicere, *quod facis, fac citius.*
 pus *quod facis, fac citius.* Ego nunc, quod aliquid
 rum dierum futura sit ultima vite meæ. Hoc
 ac desidero; veniat ocyus. Moibe, quod
 citius. Video te esse mortis præcurforem:
 induciæ? cresce, cresce semper, & ad extremum
 ut impleatur desiderium meum. Mors, quod
 fac citius. O chara Mors, quæ mihi es
 quid moraris? Jam tempus est, noli expectare
 tempus.

Idipsum die omnibus rebus tibi molestis,
 frigori, fatigationi, fami: *quod facis, fac citius.*
 Nolo vivere, volo mori. Cupio, diffiteor,
 esse, cum Christo.

CONSIDERATIO XIII.

AMOR DEI,

Amor cernitur in lingua.

Amor divinus est, erit etiam lingua divina.
Lingua est instrumentum, & pulsus cordis: unde,
cor movetur à Deo, eodem motu lingua eietur.
Quae sunt spiritus: & crebrius loquitur, quam
Fulcrum enim, ac divinum est, per divinorum
memoratiem, ad Dei amorem perpetuo co-
stituit, ait S. Greg. Naz. Orat. 26.
O daretur mihi gratia concessi, Sancto illi, qui in
linguis nunquam lassatur: in vanis statim
comparat. Si cor nostrum est templum, lingua erit
portus Dei, animata flatu Spiritus Sancti. Sanctus Amor
est universalis motus animae; movet animam, & omnes
partes ad suum finem: & sicut movet cor
ad laudandum Deum, ita movet linguam ad laudan-
dum.
O si haberem centum, & mille corda, ad amplius
laudandum! Associe mus linguas nostras linguis
angelorum; & unâ cum illis, absque cessatione, semper
canamus laudes DEI.

CONSIDERATIO XIV.

AMOR DEI,

Amor liberalissimus.

Quis potest animo comprehendere liberalitatem
Divini Amoris, munificentissimi in donis Naturæ,
D 4 pro-

profusissimi in donis Gratia? In ordine Natura
 Esse, vegetari, sentire, intelligere: in ordine
 naturali, Gratiam, Gloriam, Divinitatem unum
 manitati in Christo, & Christum ipsum in Sacramen-
 to. *Quid retribuam Domino, pro omni
 qua retribuit mihi? Donat mihi summum, quod
 in Natura, Intelligere: & summum in Gratia, quod
 Christus. Quid retribuam Domino? quomodo
 ero? quid potero ei rependere?*

Gratias agite pro nobis vos Angeli Beati, tanta
 tantam beneficentiam, & exaltando eam in secula.
 tias age pro nobis, tu Regina Angelorum, Sanctissima
 Trinitati, *Quia fecit nobiscum misericordiam suam.*
 tias age pro nobis tu, sanctissima & Beatissima Mari-
 tas Christi, quia per te, & per merita tua, tanta
 bona largitur.

Exulta, anima mea, in benedictionibus Domini
 jubila cor meum, in memoria tantorum benefici-
 redde tuo Benefactori te totam: redde illi in
 in cogitatione infinita Bonitatis: redde illi mentem
 in continua recordatione beneficiorum suorum,
 ei linguam in continuis laudibus: redde illi manus
 manum, in benefaciendo semper proximo tuo,
 suae Divinae Majestatis.

CONSIDERATIO XV.

AMOR DEI,

Amor vitalis.

Anima creata à DEO ad finem supernaturalis
 non solum dat vitam, sed etiam accipit
 vitam corpori, accipit vitam à Deo. Sed & quomodo
 differt ea, quam dat, ab illa, quam accipit? Dat vitam
 naturalem, accipit supernaturalem: dat humanam, ac-
 cipit vitam divinam: dat miseram, accipit beatam.

ita, quam dat anima corpori, tantum est vita,
 ratis bonis. Non est vita opulenta, non honorata,
 pœcunda: nam divitias, honores, voluptates
 acquirunt. Sed vita, quam accipit anima à Deo,
 est tantum vita, sed etiam causa omnium bonorum.
 Vita cum pulata omnibus divitiis cœli & terræ: vita
 ornata omnibus honoribus, divinis, & humanis: est
 vita affluens omnibus deliciis, terrenis ac cœlestibus.
 Vita, quæ verè es vita! in te vivitur memoria re-
 cordatione Dei: vivit intellectus consideratione Dei:
 vivit voluntas amore Dei. Tu es verè aura vitalis
 amoris, per quam anima spirat, ac aspirat ad Deum

Sed ô stulticia, ô cœcitas hominis! Pluris facit
 vitam, quam dat, eâ, quam accipit. Tota
 occupatur in animando corpore, dando illi vitam ple-
 nam miseris, quæ mox rectius mors dicitur, quam
 vita: & obliviscitur, neque curat accipere vitam à Deo,
 quæ vera & sola est vita, causa cunctorum bonorum.
 Vivam ergo cum S Augustino; *Moriar, ut vivam*; de-
 neque vitam corporis, ut vivam vitam Dei!

CONSIDERATIO

XVI.

AMOR DEI,

Anima Anima,

Quid aliud, extra Christum, potest esse anima ani-
 mæ nostræ? *Christus vita nostra*, dicit Apostolus,
 per suam gratiam, & claritatem vivificat animam,
 sicut illi esse & operari superhumanum, & supernatu-
 ralem. Sicut *vita corporis anima est, sic vita animæ Deus est*,
 dicit Augustinus.

O Christe, ô Vita! Per te ego vivo: sine te sum
 mortuus. Vivit in te anima mea vitam divinam, vitam
 cognitionis, vitam amoris: sed cognitionis, & amoris

D 5

non

non alterius, quàm Dei. *Hac est vita aeterna, ut agnoscam te Deum vivum*: hæc, non alia, est imbecilla ac divina, cognoscere te, Deus meus, & cognoscere amare te.

Sed undenam tanta magnitudo provenit anima? vivat vita divina, vita Dei? Mors Christi promerita, quæ est Mors divina, Mors Dei. Præmium retribuit merito, effectus causæ: Mors Christi est meritum nostræ, & vita Divina effectus est mortis Dei.

Quid retribuam Domino, pro omnibus, quæ contulit mihi? Vita mea est mors tua, Domine: pro morte tuâ, vivo propter mortem tuam. Meum vere est tuum mori: & mori tuum est meum vivere. Si ergo per te vivo, tibi vivam, servitio tuo, gloria tua vita & mors mea, non alium finem habebit, quàm beneplacitum tuum.

CONSIDERATIO XVII.

AMOR DEI.

Amor se solo pensatur.

Amor solo amore pensatur. Est axioma receptum in Schola amoris, amorem non alio aut alio quàm amore. Si dederit homo omnem substantiam suam, si non simul det amorem, pro nihilo agitur. Amor non vult aliud, quàm Amorem: cibus amor, pax & gaudium est. amor, amore felicitentis est. O sanctum amorem, qui tantum deum Deum, ut eo solo ipsi satisfiat, & oblietetur quæ ei debemus!

Si Deus est essentialiter amor, quo alio possit lectari, nisi amore? O prærogativa & Privilegium amoris! Ingressus Essentiam Dei: Deus caritas est. Deus est essentia amor Non ita, cum dicitur, Deus humilitas est. Non est humilitas, sed causa humilitatis.

Amor, ô Amor! Utrumque nomen significat tuam
 curam. Et jam intelligo, quare sic ames. Amor quid
 potest, quàm amare? & qui totus est amor, totus
 amat: & qui est infinitus amor, infinitum amat.

Sed non sic amatur Amor, plangit quidam vir sanctus:
Amor non amatur, non amatur amor! Qui haberet
 oculos tantum ad videndas tenebras, & non ad viden-
 dum lumen, melius eos non haberet. Ita qui amat, &
 non amat: Amorem, melius est, ut non habeat amorem,
 certitatem, nec Esse. Amo Amorem, & aliud non amo
 quàm Amorem.

CONSIDERATIO XVIII.

AMOR DEI,

Suspirium cordis.

Amicus vris nostri Christus Dominus. Thren. 4. Halitus
 vitæ, spiritus cordis, aura vitalis, quæ in vita me
 tenet, non est alia, quàm Christus, amor Christi, præ-
 sentia Christi. Q mi Jesu, quod corpus est sine respira-
 tione, hoc est anima mea sine amore.

Quid facis corpus? Non desinis respirare. Et tu,
 anima, desinis amare? Non ita, non ita: tu, corpus, spira
 respice; & tu, anima, suspira & aspira. Et in quem? ad
 Jesum? suspira ad Jesum, aspira ad Jesum. Ecce, Do-
 mine, hoc pactum inter nos: *quoties inspiro, & respiro;*
aura Domine, suspiro, & respiro; quoties spiro, & respiro
 corpore; toties anima suspiro & aspiro.

O Jesu mi dulcissime, spes suspirantis animæ, in te
 suspirat anima mea, & te aspirat cor meum. O suspirium,
 quod penetrat coelum, & pervenit usque ad cor Dei!
 O vis cereæ transfixæ! O desiderium animæ amantis!
 anima mea, ad primum principium, quod tibi
 dedit, ut esses: Suspira ad ultimum finem, qui tibi præ-
 parat gloriam.

CON:

CONSIDERATIO

XIX.

AMOR DEI,

Cælestis Ambrosia.

Cibus mensæ cælestis, & ambrosia paradisi
Sanctus AMOR DEI, quo nutriuntur beati Spiritus
& vescuntur in cælo. O cibum dulcissimum, cibum
suavissimum, cibum, qui nutrit vitam divinam
beatam.

Eodem cibo gaudent beati in cælo, quo
Justi in terra sed modo valde diverso. Hic
colliguntur micæ, quæ cadunt de mensa æterni cœpi
Sunt micæ, sed de pane vitæ: sunt micæ, sed
omnem escam terrenam: sunt micæ, sed disponunt
satiætatem cœlestem.

O Ambrosia divina, cibus dignus palato
O dignitas animæ, gustantis eundem cibum cum
Amat DEUS, amat anima, & in eodem
conveniunt: uterque est amor DEI, uterque
amor divinus. Gratias tibi, DEUS meus, qui
non tantum admittis me ad mensam tuam, sed
tuo ipsius cibo me pascis. Gratias tibi, & gratias
in æternum. Fac, obsecro, ut ex degustatione
divini, fastidiam omnem alium cibum
terrenum.

CON

CONSIDERATIO XX.

AMOR DEI,

Amorosa Spiratio.

Materialē Cor nostrum continuò duos motus habet. Dilatationis, & Constrictionis; dilatatur ad recipiendam auram salubrem, constringitur ad vitium expellendam. Similis debet esse vita animæ duplicique motu moveri, dilatationis affectionem erga cœlestia, & constrictionis erga terrena. O Cœlum; ò Terra! Cœlum ad desiderandum; Terra ad calcandum. Cœlum, patria filiorum Dei; Terra, exilium delinquentium. Erga Cœlum extendatur cor meum in immensum; erga Terram contrahatur in punctum.

Materialē materiale Cor nostrum, aërem expellit, spiritum recipit; aërem inspirat, aërem respirat. Vita voluntatis nostra; spirituale Cor animæ, amorem expellit, & amorem resumat: expellit exitialem suum, & assumit vitalem Dei. Odium & Amor parturunt cor meum: Odium me ipsius; & Amor tui, Deus meus: Nec potest admittere amorem meum, qui expellat amorem tui. Foras, foras omnis amor, qui amor Dei mei non sit: foras Mundus & Caro: foras omne creatum: solum regnetur intus, quod inspiratum est.

Quoniam anima mea, sic hæc tua occupatio: inspira semper, & respira. Inspira amorem Divinum, respira humanum, ut semper purum conserves cor tuum, occupatum in solo

DEO.

CON-

CONSIDERATIO XXI.

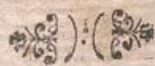
AMOR DEI,

Similis amorì mundi.

Contentus est Augustinus ; ut amor noster ad Deum sit similis illi , quem habent alij erga mundum. *Quales impetus habebas ad mundum , inquit , habeas ad Artificem mundi , in prafat. quanto studio prius curabas res mundi , tanto tendas servitio Dei. Sed hæc est mera indulgentia* horum , ac dicere volunt , saltem non minorem Deum esse Creatorem , quàm creaturas , & ex d. ligatur incumbendum obsequio Dei ; quàm prius mundo batur.

Aliàs certè , quantum Creator excedit omnes creaturas , tanto major etiam esse deberet amor illius quàm omnium creaturarum. Quid enim est creatura comparata suo Creatori ? quod unà guttula fontem , atomus unus ad aërem , favilla uno aërem , unum granum arenæ ad terram : & uno unum nihil ad omnia. Quia creatura de se nihil Creator omnia ; omnium enim perfectionem complectitur.

Quod si ita est , scio , quid faciam. Colligam omnem amorem meum , per creaturas dispersum , & cum uno solo Curatore reponam ; & quamvis eas amem , non tamen amabo , nisi propter Deum , & eo modo quo Deus vult ; ut temper amem Deum , vel in se , vel in suis creaturis.

CONSIDERATIO XXII.

AMOR DEI;

Amor Soli.

SOLO DEO debetur amor, quia *soli Deo honor & gloria.*
 SOLO DEO debetur amor, quia *Nemo bonus, nisi solus.*
 SOLO DEO debetur amor, quia *Solus est.* Nam
 quod est, aut ipse, aut ipse est. O verbum amanti
 conveniendum, convenientissimum amato!

Quid est Solus? non cuncti alio. Tu es homo, sed non
 alius homo; quia sunt alij præter te. Sol est unus,
 non solus; quia licet non sint, possunt tamen esse
 alii Soles. *Solus Deus, unus & solus:* est unus,
 non potest esse alius Deus. O infallibilis veritas!
Deus noster, Deus unus est. Videte, quia ego
inquit, quasi dicat; Cavete, ne perdati Deum;
ne vos inveniatis alium. Si inimicus vobis sit Deus,
non habebitis alium Deum amicum. Si Deus vos in
veniam abieget, non est alius Deus, qui vos inde possit
repare. Si ergo unus & solus est Deus, etiam unus &
est amor Dei.

Quid heroglyphicum veri amantis? Pinge Cor, & in-
 telli Soli. Vis medium quo subito Sanctus evadas?
 In te, & in omnibus rebus vocem hanc Soli: in tuo
 intellectu, Soli: in Memoria, Soli: in Voluntate Soli:
 in Sensibus, Soli: in Sensibus externis, Soli: in tuis
 facultatibus, tuo officio, Soli: Vis reforma-
 tionem mundi, ut inde absit omne peccatum? in omni-
 bus vocem hanc Soli: in Cælo, Soli: in Terra,
 in Civitate, Soli: in palatio, Soli: in omnibus
 hominibus, Soli: Conclude. *Sola Soli: Habeo*
solam unam animam, soli Deo
hanc dabo.

CON-

CONSIDERATIO XXIIII.

AMOR DEI,

Vnitas cum DEO.

AMori proprium est, facere unum cum
 Qui enim amat, amato identificatur, ac
 Et qui adhaeret Deo, per amorem, unus spiritus
 i. Cor. 6. unitur in uno spiritu, & in una voluntate
 cum Deo. Quis potest cogitare magnitudinem
 jorem, quam hæc sit, impetrata à Christo cum
 Pater, volo, ut in nobis unum sint, sicut & nos
 sumus. Sicut nos unum sumus per eandem voluntatem
 ita mei fideles unum sint mecum per eandem voluntatem:
 tem: habeant mecum idem velle, eandem
 idem gaudium.

Ad hanc unionem elevata anima sic absconditur
 quodam modo non compareat inter mortales
 quasi impassibilis & immutabilis. Abscondit
 sccondito faciei tua, à conturbatione hominum.
 Non dixit Propheta, ut notat Augustinus, abscondit
 eos in cælo, in paradiso tuo, in sinu Abrabæ
 omne vilescit, quod Deus non est. Sed abscondit
 abscondito faciei suæ. Abscondit Deus
 Essentiam in abyfso suæ lucis, in oceano suæ
 ditatis, in mari immenso infinitæ suæ dulcedinis.
 det te intra se; uniet te, & faciet te velut eandem
 cum Divinitate sua.

Et tunc eris liber à conturbatione hominum; nec
 persecutiones hominum tibi non erunt
 molestiam, nec turbatio-
 nem.

CONSIDERATIO XXIV.

AMOR DEI,

Mors beata.

Illius sunt gradus perfectæ, & violentæ chari-
tatis. *Vulnerari, Ligari, Languere, Deficere.*
Amor Dei vulnerat animam in affectu, ligat in
actionibus, facit languere in actionibus, deficere in pro-
cedendo. Unde cum beata quadam morte, vivit solum
in Deo: amando cogitando, ac desiderando mori
in Deo.

Summa teiplam, anima mea, & vide, an experiaris
vulneratus in te. Sentis Deum in affectu? signum est
vulnerata sis. Non cogitas aliud, quam Deum?
signum est quod ligata sis. Inepta es agendum pro
Deo, ac tantum laboras pro Deo? signum est, quod
languentiam. Desideras exire de vinculis
temporalium, & præsens Deo conjungi? signum est, quod in
Deo mortua, & vivas tantum in Deo.

Non affectus experiebatur Sponsa, cum diceret:
caritate ego sum: tenui eum, nec dimittam.
languere: anima mea liquefacta est. Et quilibet
graduum est maior altero. Primus Deo alli-
quod: sed major est secundus, qui ligat etiam
actionibus: & hoc major est tertius, qui etiam actione
superat omnes excedit, qui facit animam deside-
rari a seipsa, & collocat in Deo. Precare
Deum tuum, anima mea, & dic ei;

*Vulnera me, liga me, fac me languere, &
deficere in me, & vivere solum
in te.*

E

CON-

CONSIDERATIO XXV.

AMOR DEI,

Amor finis.

DEUS est finis, quia DEUS est Principium
in agendo seipsum habet pro fine, faciens enim
propter suum amorem, & propter gloriam suam.
Si ergo Deus est finis meus, Deus erit mea pax,
quies, vita, perfectio, gaudium: finis generum
omnium virium animæ, omnium passionum appetituum
omnium sensuum corporis: finis memoræ, ut cogitem
seum Dei: finis intellectus, ut cognem Deum: finis
affectuum, ut ordinem eos in Deum: finis motuum,
num, ut dirigam eas in Deum. O DEUS meus
solus es finis desideriorum meorum, finis cogitationum
finis amotis mei.

O finis sine fine! quando hæc vita mea sanctorum
attinget? quando veniet ad Deum suum? Quando
Deum! ô Deum finem! Non est Deus finis
nec finis sine Deo. Ultimus finis est Deus, & ipse
est ultimus finis. Quando veniam, & quando
quando veniam, & requiescam? Veniam & requiescam
escaam; & non in alio, quam in meo fine
ultimo fine: sine, qui non significat solam
sionem motus, ac desiderij; sed possessionem
pacis, fruitionis gaudij, æternitatis
bonorum.

CONSIDERATIO XXVI.

AMOR DEI,

Petitio Anima.

Non peti à Domino, hanc requiram. Psal. 26.
 Gratia Divini amoris sola sufficit ad quietem cor-
 dis. Magis movetur semper, ac cum respicit polum,
 subito quiescit. Sic anima nostra inquietata circumbit
 libidina, famelica, vaga, per creaturas mundi: sed
 appetit amorem Dei. en ibi subito pax & quies:
 non aliud petit, non aliud desiderat; sed dicit. *Inveni-
 tatem diligis anima mea: tenui eum, nec dimittam.*
 Circumivi multum, atque discursi per varias
 creaturas, ut invenirem meum amorem: inveni tandem
 in Deo illum tenebo, ne discedat: sentio magnam quie-
 tem, & pacem.

*Te mihi, Domine, sentire per affectum, quod sentio
 per intellectum. S. Ang.* O quam longa est via co-
 gnoscendi, & quam compendiosa & brevis via amoris!
 Domine, ne celer intellectus præcurrat, ac lentè
 procedat piger affectus: quod teneo cognoscendo,
 non potest etiam complectar amando. O Amor, ô sancte
 Divine Amor, ubi es; ubi moraris? ubi habitas?
 O miserum! quis credat? Es exul à terra; munduste
 habitas: non est tibi, qui te æstimet.

Quidani, quantum aberratis cæci à via? quid qua-
 ritis? quid petitis? quid desideratis? Una est vestra peti-
 tio, *Velle gaudere*: consequi pacem, gaudium, consolati-
 onem. Sed non videtis vos aberrare à via non reperitur
 gaudium, quam in Deo; Appetite ostium cordis sancto, &
 inquitur: & invenietis, quod vultis: & *gaudium
 vestrum nemo tollet à vobis*: non habebit finem,
 sed in æternum durabit.

CONSIDERATIO XXVII.

AMOR DEI,

Amor liberator.

Proprium est Amori Divino, cum purus, & patiens
est, liberare cor omni molestia, & dolore. *Clas*
haerero tibi ex omni me, non erit amplius labor
ait S. August. 10. Conf. 28. Cum totus ero Dei,
perceptus ejus amore, quanta pace gaudebit cor
liberum omni molestia ac dolore!

Et viva erit anima mea, tota plene. Tunc
verè dici poterit anima mea vivere, cum tota
fuerit vitâ suâ, qui es tu, Deus meus. Cor
plenum Deo, est cor vivum per Deum, in
Divinâ. O vita, quæ sola es vera vita: Beatus
amat, ac te desiderat, sed beator, qui te possidet.

Ex omni me: totis meis viribus, & quantum
sum, in agendo & patiendo, non aliud volo quam
ô Bonum meum, bonum, quod es omne
Renuncio omni alteri bono: amplector
bonum: in te me stringo, tibi me unio, in te me
O felix conversio, beata transformatio: ego in Deo
& Deus in me: ego intra Deum, & Deus in me.

Deus & Ego. Non est, ibi amplius mundus, pro
non infernus, non cælum, non alia
creatura pro me. *Deus*
& Ego.

CON

CONSIDERATIO XXVIII.

AMOR DEI,

Sanitas Anima.

Corpus est *vivum* per animam; *Sanum* per usum
perfectum suarum visum, ad quem movetur ab
anima: Sic anima est *viva* per Gratiam, & Amorem
Dei, & Sancta per usum perfectum Gratia, & Vir-
tutum. O mi Deus, Cor mei cordis, & spiritus mei spi-
ritus, ut anima mea non tantum sit viva in te, sed et-
iam sancta in tui amore.

Quod malum, quæ afflictio, quæ miseria est, si vivat
corpus, at semper infirmum, & sine operatione?
Ita est anima tepida: vivit sed non vitâ perfectâ;
operatur, non sentit divina solatia, neque desunt
maiores, stimuli remorsus, & scrupuli. Libera
te Deus, a tali infirmitate. Malo citius mori, quam
vivere in te. Vivat in te cor meum, se vitâ sanctâ
perfectâ: fugiat omne peccatum, non solum grave,
sed leve; nec solum culpam, sed omnem etiam
verum illius. Amen semper meum Amorem, & qui-
bus amore perfectio.

Amore, plus quam me: neque me, sine te. Amo,
quidem amore vivo, constante, & forti: amo sine
tuo amore; unus & solus est amor meus, sicut
unum, & solum est meum bonum,
summum & infinitum
Bonum.

CONSIDERATIO XXIX.

AMOR DEI,

Identitas cum DEO.

EA vis est Amoris, ut, quantum potest amantem
faciat idipsum cum eo, quod amat. *Qui amat, se
identificatur: quia amicus est alter ego, ait Augustinus
in Genes. r. ad Epist. Hieron. Transit enim in amicum
amati, quia amat sicut seipsum. Quid ergo dicitur
Amore Dei? Qui amat Deum Deo identificatur,
quantum licet creato cum increato: & Deus
ego, & ego alter Deus.*

Quis non amaret, si tale est meritum, & mercedem
vis? Amando Deum, migro in Deum: & quanto
crescit amor, tanto penitior est unio, unio
& participativa, quæ communicat nobis Efficientem
perfectionem Dei. Poteritne aliud magister
Christianus? poterit parvi ducere tantum bonum, quod
bitur tantum thesaurum?

Sume exemplum B. Mariæ Oegrica, quæ se
cordis sui, ignem caritatis, oleo misericordie,
fovebat. Curabat cor suum, ut lampadem accendit,
qua semper divinus amor arderet; & ne quædam
ma deheret, quotidie nutrebat eam oleo misericordie
& caritatis proximi. Idem faciamus & nos,
caritate semper propius accedemus & reperimus
intimam unionem; imò identitatem, ac
transformationem in
Deum.

CONSIDERATIO

XXX.

AMOR DEI,

Correspondentia cum DEO.

Quod est naturali rationi valde conformis, amare
 Numm Conditorum, Benefactorem, & Conserva-
 tum. Et qualis est noster Creator, & Conservator?
 quoniam Benefactor noster, quam Deus? quando
 dico Deum meum, amo eum qui me creavit, qui me
 conservat, & quod majus est, qui me destinavit ad altissi-
 mam finem, ad beatam finem æternæ gloriæ.

Quoniam amorem non amaret? quis non respon-
 det tam munifico Largitori? Magna ratio est,
 ut omnis amor sparsus, ac divisus per creaturas, totus
 dirigatur in solum Creatorem. Amo Deum meum,
 nec aliud volo quam Deum. Solus Deus est amor
 meus: Solus, Deus, Spiritus meus, cor meum,
 vita mea.

O Amor, qui semper ardes, & nunquam exstingueris:
 veni in nos, & posside nos, ait, S. August. Veni in nos,
 quæ celestis: flamma divina illumina intellectum
 nostrum in cognitione inhaerentium, & immensorum
 beneficiorum tuorum: inflamma affectum nostrum
 in affectu amore Bonitatis, ac liberalitatis tuæ: Sepa-
 rat cor nostrum ab omni eo, quod tu non es:

& uniaur tibi soli, unione forti, unione in-
 solubili, & æternâ!

E 4

CON-

CONSIDERATIO XXXI.

AMOR DEI,

Cibus Anima.

Amor DEI, cibus anima dulcissimus, & *habens in se suavitatem.* ait S. Bern. *Gibul-
tissimus, quia Dei dulcissimi, qui est ipsa lux
essentiam suam.*

Sed hæc dulcedo in Deo suos gradus habet, *plus minusve gustatur. Dulcis est in meditatione,
dulcior in oratione, dulcissimus in contemplatione,
superdulcissimus in beatificatione. O dulcedo in-
bilis! ô cibus vitæ æternæ! Regnet tu
super omnes mundi oblectationes. Vincat
in Domino, donec finiatur gaudium in seculo. Gaudium
in Domino semper augeatur, donec compleatur. Gaudium
in seculo semper minuatur, donec finiatur.*
S. Aug.

Hoc debet esse desiderium Christiani, ut quod *attingit,
semper augeatur, donec compleatur: Amorem
semper augeatur, donec compleatur: dulcedo
augeatur, donec compleatur: gloria Dei semper
donec compleatur. Sed quod spectat ad mundum
semper minuatur, donec finiatur. Minuatur
cogitatio mundi, & oblectatio in rebus mundanis,
donec omnino consumatur,
& pereat.*

CONSIDERATIO
XXXII.

AMOR DEI,

Puritas cordis.

Cor ferum purgat à rubigine. Amor Dei cor à labe
purum. Cor purum, cor amans; & tam purum,
amans. Utinam cor meum esset plenum cœlesti
gratia, ut totum vacuum inveniretur a culpa! *Fiat cor
meum maculatum, ut non confundar: ac proinde to-
tum immetetur igne cœlesti atque divino.*

*Exaudi orationem meam, summe Pater familias, mendicis
prope aperiri pulsanti. Exaudi orationem servi tui.
Cor mundum crea in me, Deus, & purificatum purif-
ica. Divini Amoris. Cor meum, Deus
est habitatio tua: convenit, ut sit longè mun-
dissima pro te superpurissimo. Purissimus est Amor
quo amas te ipsum: purissimus etiam ille amor,
quo venis ad nos: ita purissimus pariter sit amor meus*

*Debetis te amare illa puritate amoris, qua Seraphini
amant: amare te divina puritate, qua tu, Deus amas
omnem: amare te amore tam puro, ut vellem aliud
quàm amor, totus amor, totus amatus, totus
meus tui.*

CONSIDERATIO
XXXIII.

AMOR DEI,

Oculus amarusus.

Quia Divinus Amor supponit unum trium Luminum,
Fidei, vel Intellectus, vel Gloriam; quæ differunt,
E s sicut

sicut stellæ, Luna, & Sol: in hac vita non debemus contenti esse lumine Fidei; sed ulterius progredi ad lucem Intelligentiæ, quod est donum Sapientiæ, donum quod est os Sancti, quo altissime degustamus, ac percipimus mysteria nostræ Sanctæ Fidei.

Hæc Sapiëntia est unio amorosa cum Deo. *Opus est in Deum transformatio: non quidem secundum substantiam, sed secundum accidentia: ut ferrum candens, et illuminatus, ut materia formâ informata, ait Gerson.*

Concede mihi, Domine, hæc divinam Sapiëntiam, fac, Domine, ut oculus mei intellectus, sit amorosus: intellectus cum affectu, Fides cum Caritate, Sapiëntia cum divino Amore. *Cognoscam te, Domine, et tu me; cognoscam, ut sapiam: sapiam, ut amem. Et quiescat anima mea, ut materia in forma, lapideus in opere, & qualibet res in fine.*

CONSIDERATIO XXXIV.

AMOR DEI,

Ars Divina.

Ars est artium, ars amoris, ait Bernardus. *Superat & excedit omnem artem: quia est non humana, sed divina; quam non industria humana venit, sed Bonitas & caritas Dei. O Domine, qui ab æterno te occupasti semper in hac arte, in modum, quo me continuo in illa exerceam.*

Quanti æstimatur in mundo ars parandi divitiarum, quam multi eam sectantur? quanto studio incumbunt homines mundani? Et tamen hæud æstimatur. *Vera divitiarum sunt in amore divino: omne totius mundi comparatum ad eas, sicut arena ad mare, arena exigua.*

Qui vult evadere insignis in aliqua arte, debet se exercere in ea, semper instrumenta habere in manu. Ita me gerere debet in arte divini amoris: ut occupatus

bet in amando. Aliarum occupationum quælibet
tempus habet: nulla est continua; sed aliam alia
occupat. Amor nescit interruptionem. Ergo semper
in cessatione, in omni loco ac tempore: & quando
non amaveris, cessa amare, sed cessatio sit amoris causâ,
nulla propter amorem.

CONSIDERATIO

XXXV.

AMOR DEI,

Refugium animæ.

Remedium efficacissimum in omnibus ærumnis, &
necessitatibus est, recurrere ad sanctum Amorem.
Ibi, velut in loco suavissimo, abscondit animam in
habitu sacratissimo Divinitatis. *Abscondes eos in
secretis faciei suæ. Non dixit. Abscondes eos in para-
diso. In ligno Abrahæ: omne vilescit, quod Deus non est,*
ut Augustinus.

O dignissima habitatio animæ. Divinitas, & facies
Dei: Ibi anima vivit secura *conturbatione hominum*: ab
omnibus malis, quæ solent esse molestiæ, & turbationes
animæ. Sanctus Amor clavem habet hujus altis-
sime curis Divinitatis: & apertâ januâ, animam intro-
ducit in eam, quæ ibi non securè tantum & sine pertur-
batione quiescit, sed etiam feliciter ac beatè.

O divine Amor, potentissime desentor. Sodalis fide-
litate: celestem paradisum *aperis, & claudas*. Non
solum desidero, ut aperias; sed ut etiam claudas: ut
quando eor meum semel intraverit ad thesauros
Divinitatis, nullâ amplius ex causâ
inde recedat.

CON-

CONSIDERATIO XXXVI.

AMOR DEI,

Pactum cum DEO.

AH! vellem semper amare: clamando, *Ergo*
ego amo: sed non scio modum id agendi. Tantum
 mihi permissum non est: ecce cor languet, ac desinat
 etiam lingua. Scio, quid faciam: concede
 Domine, ut agam tecum per signa, sicut tuus
 cogitationes explicat variis gestibus. Similiter
 ego. Cogitatio, quam exprimere velim, est
quod amem. Cupio hoc significare per omnes
 corporis, per omnes actus animæ: volo, ut illud
 tum explicandi meum amorem, non sit cor solum,
 lingua sola; sed omnis gestus, omnis passio,
 actus animæ meæ, omnis modus corporis mei. Et
 cupio esse veluti pactum stabile, semperque firmum
 duo corda, Dei & meum.

Atque hoc mihi sufficit; quia sic potior
 ut semper amem, dum omnia mea verba, omnes
 gestus mei, omnes cogitationes, motus, & affectus
 anhelitus in vigilia, & in somno, erunt testimonium
 amoris mei erga Deum, ac pro talibus a me habentur
 Bonitatem Divinam, ut pro talibus recipiat. Et
 mihi vita beata.

Fac, ô Deus, ut hoc pactum nostrum semper
 latum permaneat: equidem pro mea parte, quod
 nunquam in contrarium egero (quod spero, te docuit
 nunquam futurum) volo id, pro non factum
 vel potius pro tali actu, quo non revocatur
 pactum hoc nostrum, sed con-
 firmetur.

CONSIDERATIO

XXXVII.

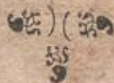
AMOR DEI,

Requies in laboribus.

Malis erit amaritudo, quæ amore dulcis non fiat?
 Quod non tam grave, ut non levetur amando?
 Breve cor tam afflictum & gravatum, ut in
 quietem non sentiat? *Qui amat, non laborat,*
sed diligit. Verus amor non in difficultate eru-
 git, sed cum ostendere difficultatem in rebus, ad
 sequum dilecti spectantibus.

Verus amor non sentit amaritudinem, sed dulce-
tor amoris dulcedo, Soror odij amaritudo. En
 imo, cor verus amor, qualis est Sanctus Amor Dei,
 sentit amaritudinem, quia semper comitatur eum
 dulcedo, quæ longissime superat omnem amari-
 tudinem corporis.

Quis ergo laborare sine labore, amet, & vide-
 rit effectus amoris. De S. Ignatio Lojola
 scriptum, quod nonni molestia, ærumna, & per-
 iculis quibus habuit continuas, *in una Dei recorda-*
tionis conspectu, per summam dilectionem
perpetua. Quam primum enim recurrere ad Deum,
 in gremio matris, uno velut impetu
 se coniecit in brachia Dei, sentiebat in
 anima sua magnam pacem, & cum pace
 gaudium, ac cœlestem conso-
 lationem.

CON.

CONSIDERATIO

XXXVIII.

AMOR DEI,

Amor nostri ipsorum.

Quis crederet, amorem proprium fore deum
cum amore Divino; & eum qui amat Deum
re seipsum; & qui non amat Deum, etiam non
seipsum? Audi hoc ab Augustino: *Qui seipsum
& non Deum amat, non se amat: & qui non se
amat seipsum amat.* Rationem adjungit; quod
non amat Deum non amat propriam vitam suam
quam creatus est: Vitam divinam, quae in cogitatione
& amore Dei consistit: ac proinde non amat seipsum.
Ergo qui non amat Deum, non amat seipsum: qui
amat seipsum, amando propriam vitam, quae
est, amat etiam Deum. *Moritur erga animam suam
vivit, amando Deum.*

Vellem hoc intelligerent amatores mundi, qui
cogitant amare seipsum, falluntur. Non amant
Deum, non amatis vos ipsos. Amate Deum, & seipsum
amabitis.

Ego itaque amo te, Deum meum; & amo
solum, sine me: quia amando te, amo me, & amo
tuo amorem meipsum invenio. Qui amat Deum
quantumlibet solum, amat in eo & partem: qui
tantum partem amat, hic non amat totum. Sed
amo Deum meum, amo me, & omnes creaturas
sed si me amo extra Deum, non amo neque me
Deum. Amo, & amo solum; quia in amando
invenio omnem alium amorem, & in amando

Bono omne aliud
bonum.

CONSIDERATIO
XXXIX.

AMOR DEI,

Æmulus Amoris.

Magister noster æmulus est Amoris Divini, qui regnat
in corde Dei. O Amor, pater Amoris, creatus
in similitudine exhibere te debes causæ tuæ. A-
mor in Deo simul est cum summa æstimatione & ar-
dore. Edmo, suspicio, & extollo, summo effectu &
conuoluntatem infinitam, & pulchritudinem æter-
nam Dei.

Amor, discite amare à summo Amore. *Ama, &*
ama: ita Deus amat: amat, ac totus amat.
Ama, & ama semper: sic est & Amor Dei, amor sempi-
ter, sine interruptione. *Ama, & ama fideliter*, sine
dubio, & quaestione: talis est amor Dei qui bonorum no-
niam non eget. *Ama, & ama non ut homo*, sub-
iactantia humanis affectibus; sed ut Angelus,
seraphim, ut purus quidam spiritus, sine corpore,

Magister noster sufficit Christo, Magistro nostro, qui
est perfectus, sicut Pater noster celestis. Igitur
Ama, & ama, ut Deus. Hæc est regula amandi,
in forma amandi, proposita Christiano: *amate,*
ut DEVS; exultate, ut DEVS; vive, ut DEVS.
Abcedatur humanum in diuino: abcedat va-
nitas, accedat diuinitas, & totus fiat
diuinus, ait S. Bonaven-
tura.

CON-

CONSIDERATIO XL:

AMOR DEI,

Aqua saliens.

Caritas per seipsam, vel per Gratiã à se
 &am, est fons aqua salientis in vitam æternam.
 Semper salit in altum, in cœlum, in æteritatem.
 sicut materialis aqua tantum ascendit, quantum
 derat; quia scandendo se iungit primo fonti & origi-
 ita aqua Gratiæ, & Caritatis, quæ à Deo descendit in
 mam, ab anima, vel potius cum anima rursus ab
 ad Deum.

O mira vis gratiæ cœlestis! Corda gravia,
 rata pondere corporis huius mortalis elevat, & elevat
 in altum. Et hoc signum est Gratiæ præsentis
 tias in te internos impulsus, & efficaces motus, quæ
 in altum levetis: quia est fons salientis, id est, fons
 salire in vitam æternam: est aqua, quæ alcedit
 vires etiam vasi, in quo est, ut simul ascendat.

Ad cœlum, ad cœlum, ad Deum ascendam.
Deum volemus, ajebatur S. Franciscus. In locum
 in hoc beato volatu consistit quies animæ. *Volare*
requiescam. Simul sunt volare, & requiescere.
 mihi, Domine, alas Sancti Amoris. Dentes
 ut volet anima mea ad locum suum: Alæ con-
 tionis, & amoris: quibus evolet anima in locum
 qui es tu. **D**ENS meus: *ad locum patris, &*

quietis, & felicitatis æternæ
 S. Bern.

CONSIDERATIO XLI.

AMOR DEI,

Flamma amorosa.

Lumen Sanctæ Fidei accenditur flammam Sancti
Amoris : quia factum hoc lumen ostendit in Deo
pulchritudinem infinitam, quæ trahit ; Pulchritudinem æter-
nam, quæ accendit. Si vis ergo te accendere in amore
Dei, *ama, & ama in lumine.* Præcedat lux, ut flamma
accendatur : aperi oculos Fidei, & vide quàm pulcher,
quàm dulcis, quàm suavis est Deus tuus.
Perge ulterius cum Spe, sperando videre, quod cre-
ditur. Ah quàm cognitio per fidem est cognitio imper-
fecta, non satiat cupiditatem amantis. Spera igitur vi-
dere in unione beatifica videre facie revelatâ, quàm eter-
nitatem Dei immensam : & ita credendo, ac spe-
rando, pervenies tandem ad amorem, ut ames, quod
speras ; desiderans uniri cum ipso unione indis-
solubili, unione intellectus & affectus, & post mortem,
in unione præsentis : credendo, sperando, amando.
Non amatur, quod non videtur, neque cognoscitur ;
non videtur, quando clausi sunt oculi. Aperi ergo oculos
tantæ Fidei. Experientia docet, quod si videas,
amas ; & si non ames, est signum, quod non videas.
Domine, ut te diligam : *videam te lumên oculorum
meorum : diligam te, vitam anima mea.* S. August.
cap. i. O videre, ô amare ! ô lux, ô flamma,
ô oculus, ô Cor, ô Fides, ô Amor ! ô Fides amans,
ô Amor credens ! ô Gratia, ô necessaria unio fidei
& amoris ! credere amando, & amare credendo :
credere, ut ames ; & amare, ut amplius
crescas in fide !

F

CON-

CONSIDERATIO XLII.

AMOR DEI,

Aqua sitim restinguens, & accendens.

Qui biberit ex hac aqua, non sitiet in aeternum. Gratia, vel Amoris Dei, est ejus naturae, in quo est, efficiat liberum a desiderio, & amorem creaturarum. Quia sicut unus gradus Gratiae, & Amoris Dei, dignitate & perfectione superat omne, quod creaturatum & bonum est in tota Natura: ita qui est in Creatura non potest inordinatè appetere aliud bonum in Creatura naturali & creatum.

Sed eadem Gratia, quae extinguit sitim, ac desiderium rerum creaturarum, accendit sitim ac desiderium Creatoris! Qui gustant res divinas, quanto plus habent, tanto plus desiderant. Qui bibunt, adhuc sitiunt. Eiusdem ait Litanus, ut quem amat ex cognitione oblectat Fidem, perfecte ament ex visione clara in gloria. Iste effectus Gratiae, Restinguere, & Accendere, non sunt contrarii, sed necessario connexi: quia cum desiderium Dei accenditur, necesse est extinguere desiderium creaturarum; quandoquidem omne bonum, quod in Creatura perfectione in infinitum majore continetur in Deo.

Ideo qui Deum habet, is habet omnia, necesse est amplius quidquam desiderare. Hinc dicit, Deus meus, & omnia: in Deo omnia, & extra Deum nihil. Habendo te, Deus meus, qui es totus desiderabilis, & omnia desiderabile. Amo te, Deus meus, qui es totus amabile, & omne amabile. Habendo te, habeo totum amabile, & amittendo te, totum tecum amitto.

CON-

CONSIDERATIO

XLIII.

AMOR DEI,

Est omnia.

Ulpianus de mortuo quodam suo amico dicebat;
 Quod fuerit *dimidium animæ suæ*. Et ideo *timebat*
 mori, *ut dimidium viveret, & timebat mori, ne illa*
periret. Si consueque pervenit amicitia humana,
 quid faciet? Si tantum potest unus homo in
 carceribus hominis, quid Deus poterit in corde no-
 strum, cum se totum Sancto Amori dediderit?

Ulpianus hoc. Apostolus, totus per amorem transfor-
 matus in Christum. *Vivo autem, jam non ego: vivit verò*
Christus. Christus est in ea vita, non pars mei,
 sed totus. O vis amoris divini! tollit me mihi, subin-
 ter: is qui vivit, non sum ego, sed Christus: quia
 meum cogitare, & velle, non est aliud, quam
 cogitare Christum meum, & ipsum amare. Unde sine
 amore non possum dicere, *dimissus sum*; sed simpli-
 ter, *nihil sum*. Sicut Apostolus dicit; *Si caritatem*
non habuerim, nihil sum. Si tum sine amore Christi, sum
 corruptio esse: quia meum esse supernaturale, & Spi-
 ritus sancti esse anime meæ sic dependet ab amore Chri-
 sti, sicut naturale esse, & corporale vivere pendet ab
 anime anime.

Vivere hominis non est aliud, quam uniri animam
 Christi. Sic vita anime meæ est uniri per Amorem
 Christo. O DEUS meus, totum esse meum;
 omnia bona mea! Vivam semper in te, & per te,
 ne moriar, & in nihilum vertar
 in me.